

BULLETIJN

-- VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL-KOMMUNISTEN --

OPSTEL EN BEHEER

HET NUMMER : 50 CENTIEM
JAARABONNEMENT ; 6 FRANK

MAANDBLAD

JULI 1938.

N° 7

DERDE JAARGANG

INHOUD : SPANJE EN DE VREDE IN EUROPA.
DE SPAANSCH REPUBLIKEINSCHE LEIDERS
DOOR HENZELF GESCHILDERT.
MINISTER SPAAK TE MECHELEN.
DE AANSLUITING DER MOSKOWSCHE VAK-
BONDEN.
DE TERUGKOMST VAN M. DE MAN.

SPANJE EN DE VREDE IN EUROPA.

De algemeene diplomatische bedrijvigheid, die de laatste maanden zelden zoo druk is geweest, moet beoordeeld worden op grondslag der tegenstellingen die de leidende klassen der groote staten tegenover elkaar stellen, en niet in verband met de ideologische oneenigheden der diplomaten en der politiekers, evenmin als in verband met de juridische diskussies der specialisten van het internationaal recht. In het middenpunt van dezen overvloed van samenkomsten, onderhandelingen en ruggespraken, dient men het doen en het laten van Engeland te plaatsen. essentiele daden treden naar voren : Haar tusschenkomst in centraal Europa ten einde een ontspanning tusschen Duitschland en Tchecho-Slovakije te bereiken, en de bedrijvigheid van het Komitee van Londen met het oog op de ontruiming van alle niet-Spaansche strijders uit Spanje. Dat de twee kwesties aan elkaar verbonden zijn spreekt vanzelf. Nochtans dient er op den aard van dit verband gedrukt en uitgeweid.

Men kan beweren dat in de Spaansche kwestie het spel van Engeland zoo duidelijk mogelijk geworden is. Engeland speelt op Franco. Het erkent in feite de nationalistische regeering als de eenig mogelijke regeering in Spanje en spant zich in om haar overwinning te bespoedigen. Vandaar haar bereidwilligheid om een wapenstilstand te bewerkstelligen, en daaronder moet men verstaan het breken van het regeeringsfront, een overgave aan het fascisme. Engeland heeft nooit opgehouden onderduims tegen de republiek te werken. Van geen enkele andere macht had Engeland het kunnen verdragen met een dergelijke minachting behandeld te worden als waarvan de nationalistische regeering tegenover haar betuigd heeft, door haar schepen zonder vorm van proces te doen zinken, zonder dat de Engelsche regeering er aan denkt aan dergelijke zeerooverspraktijken iets anders tegenover te stellen als platonische protesten. Nooit dacht het er aan een ernstige inspan-

ning te doen om haar zoo geliefd principe van de vrijheid der zeeën in de Spaansche wateren toe te passen. Het zoogezegde akkoord tegen de zee-schuimerij, dat te Nijon met Italië gesloten werd, had veel meer het behoud van een zeker evenwicht op't oog, dat tusschen de gewapende machten van Engeland en Italië in de Middellandsche Zee behouden moest blijven, dan het recht der vrije zeevaart.

Moeten wij degenen gelijk geven die de goedzieligheid der Britsche leiders toeschrijven aan hun bijziendheid? Dat zou zeer gewaagd zijn. Het belang dat Engeland er bij heeft om de zaak van Franco te doen overwinnen schijnt ons aan de houding van haar regeerders een verklaring te geven die veel dichter bij de werkelijkheid staat. Het kapitalistische Engeland zou nooit een andere houding kunnen innemen. Het blijft immers altijd een noodzaak er op te wijzen dat de oorlog tegen Franco een essentielen volkschen oorsprong heeft. Zonder de arbeiders- en boerenmassa's die zich tegen den nationalistischen staatsanslag verdedigden, en dat tegen de toenmalige Volksfrontregeering die niet van strijd doch van bemiddeling sprak, zou er nooit in Spanje een oorlog tegen Franco geweest zijn. De houding van Engeland ten overstaan van de republiek was dus noch meer noch minder vijandig dan deze van Frankrijk, waaraan men, schijnt het, de fameuze niet-interventie-politiek verschuldigd is, politiek die zich al heel gauw omvormd heeft in een eenzijdige interventie-politiek ten voordeele der nationalistien. Engeland was er, niet meer dan Frankrijk, niet meer dan een andere kapitalistische macht, op uit een volksbeweging te steunen die zeer vlug de grenzen overschrijdde van een verzet der "demokraten" tegen een aanval der "reaktie" en die dreigde een nieuwen revolutionairen haard te ontsteken, waarmee onze huidige kapitalistische wereld geen blijft weet. De zwaarte van de arbeidersklasse in den strijd tegen Franco, de stoutmoedigheid van zijn ondernemingsgeest en de vurigheid die zij in den strijd aan den dag legde in den beginne, verbood iederen kapitalistischen staat de republiek ter hulp te komen. Hun eerste militaire suksessen, de eenige trouwens in dien strijd ie al twee jaar duurt, zijn de republikeinsche wapens verschuldigd aan de milities, aan de slecht uitgeruste en de slechtgewapende bataljons, zonder tucht en om zoo te zeggen zonder organisatie, die meer van een bende weghadden dan van een leger. Op dat oogenblik stond het Spaansche proletariaat alleen, gansch alleen. Maar de likwidatie-politiekers hadden hun noodlottig werk nog niet gedaan. Geen enkel land dierf het aan ten voordeele van de republiek tusschen te komen, want ze wisten niet waarvoor hun wapens gingen dienen eens dat zij in handen waren der arbeiders en wilden in geen geval wapens voor de sociale revolutie leveren. Het is niet overbodig er hier aan te herinneren dat tijdens de beslissende gevechten van 7 en 8 November 1936 rond Madrid, toen het republikeinsch front plooide en dreigde doorbroken te worden onder den ongehoorden druk van de nationalistische macht, er naar het bericht van iemand die eerder de Russische hulp zou overschatten, op heel het front van Madrid geen enkele moderne mitrailleuse was, geen enkele tank en geen modern geschut.

Engeland ondersteunde de Fransche niet-interventie-politiek, meer had zij niet te doen vermits Frankrijk, gesteund door Rusland, den weg aanwees. Het is dank zij deze omstandigheid dat de politiek van Engeland zich veranderd heeft van onpartijdig in den aanvang tot een politiek die den laatsten tijd openlijk vijandig aan de republikeinen is, schijnt het. Maar er is niets van. De politiek van Engeland blijft dezelfde lijn volgen. Alleen

hebben de uiterlijke omstandigheden haar uitzicht veranderd. De politiek der socialisten en der stalinisten in Spanje, het verraad der anarchist en der revolutionnair-socialisten hebben het Spaansche proletariaat er toe geleid zich van den weg naar het socialisme te verwijderen om zich door de liberale bourgeoisie op sleeptouw te laten nemen. Zoo waren de voorwaarden geschapen voor een kapitalistische interventie ten voordeele der republikeinen. De kontrool der Spaansche grenzen werd afgeschaft. Frankrijk kwam er toe Spanje van een zekere voedselvoorziening te doen genieten en men mag geloven dat zekere wapens eveneens de Fransch-Spaansche grens passeeren. De Spaansche strijd wordt het voorwerp van de internationale politiek der groote machten. Zonder gevaar voortaan dat deze hulp de posities van het Spaansche proletariaat gaat versterken, treedt Frankrijk zwakjes op ten voordeele der republikeinen om een tegenwicht te scheppen aan de hulp door Mussolini en Hitler aan Franco geboden. Maar het laat nochtans nooit na ieder stoutmoedig initiatief der republikeinen te verlammen, zooals bv. de idee van tegenmaatregelen te nemen tegen Italië voor het bombardeeren der Spaansche steden en die Frankrijk in de meest energieke termen afraadde.

Men zal er nooit genoeg op kunnen drukken hoeveel kwaad de Spaansche revolutie, en dus den internationalen socialistischen strijd, berokkend werd door de politiek der Volksfrontregeering in Frankrijk en die der Nationale Unie in België door de Spaansche republiek niet toe te laten zich in't buitenland van wapens te voorzien, op een oogenblik dat het Spaansche proletariaat nog belangrijke posten bekleedde en waarop bijgevolg een belangrijke militaire overwinning der republikeinen, door het nationale leven vrije ruimte te geven de differentiatie der klassen in den schoot van het anti-fascistische front te verhaasten voor gevolg had gehad, dit anti-fascistische front dat de monsterachtige konstruktie is die zich slechts heeft kunnen verwezenlijken in den diepen nood waarin de aanslag van Franco het Spaansche proletariaat plaatste.

Het initiatief van Engeland om den oorlog in Spanje te likwideeren wordt door Frankrijk ietwat geremd. En dat is te verstaan. Frankrijk wordt rechtstreekscher dan Engeland bedreigd door de versterking van het Italiaansch-Duitsch verbond; het is te verstaan dat het zich niet verheugt op het vooruitzicht aan zijn grens een macht tot stand te zien komen die aan Italië en Duitschland te veel verschuldigd is om buiten hun invloed te kunnen blijven. Temeer daar het niet over dezelfde troeven beschikt als Engeland - dat enorme belangen heeft in Spanje, en, vergeten we het niet, een der financiers van de wereld blijft - om zich door een toekomstige Spaansche regeering te doen gehoorzamen en de aanspraken van Italië en Duitschland tot juiste verhoudingen terug te brengen. Het is waarschijnlijk voor deze redenen dat het, niettegenstaande het aandringen van Engeland, geen haast heeft met de besprekingen met Italië.

Wordt het Engelsche plan gedreven door een sterken drang naar vrede? Niets is minder waarschijnlijk. Men kan den wensch van Engeland begrijpen om het profijt te trekken uit de laatste Engelsch-Italiaansche akkoorden. De volledige overwinning van Franco zou Italië in het gearang brengen door het te verplichten het schiereiland te ontruimen op straffe van onherroepelijk zijn veroveringsbedoelingen in Spanje te ontmantelen en in openlijk konflikt met Engeland te komen. Maar men voelt goed dat in dit gesjacher Spanje slechts een bijkomende rol speelt. Het konflikt met Italië, naar aanleiding van Spanje, kan slechts onherroepelijk worden

in verband met de wending die de gebeurtenissen in Midden-Europa nemen.

Men kan het Engelsche plan een zekere draagwijdte niet ontkennen. Engeland heeft in het licht der Tchecho-Slovakijsche en Oostenrijksche gebeurtenissen de werkelijke betekenis van de Duitsche expansie begrepen. Het begrijpt dat het Germaansche expansionisme niet zal blijven stilstaan bij territoriale of andere doeleinden voor wat betreft Tchecho-Slovakië, het begrijpt dat Duitschland voortaan den weg vrij heeft om alle kleine machten in Midden-Europa, in den Balkan en zelfs verder, bij zich aan te sluiten of aan zich te onderwerpen. Engeland, op het onverwachts getroffen door den aanslag op Weenen, heeft zich aan 't werk gezet, en verwezenlijkt thans een grootsche omsingelingspolitiek. Finantieele omsingelingspolitiek die er voorloopig op neerkomt leeningen toe te staan aan landen die gebeurlijk satellieten of verbondenen van Duitschland zouden kunnen worden, maar die morgen op een ander domein kan overgeplant worden. In Midden-Europa heerscht nog altijd geen vrede. Dat is een reden waarom Engeland er haast mee heeft de Spaansche kwestie te likwideeren voordat in een wereldoorlog Italianen en Duitschers hun huidige posities in Spanje zouden kunnen gebruiken om een weerstandshaard tegenover Engeland en Frankrijk te scheppen dien het alle reden heeft te vreezen.

Het is niet mogelijk te zeggen of Engeland bereid is toegevingen te doen aan Italië, om zich te doen gehoorzamen. Het is niet onmogelijk dat het in dien zin handelt. Zooals het mogelijk is dat het bereid is een zekere schikking met Duitschland te treffen om het van zijn oorlogsplannen te doen afzien. Maar de gestelde kwestie blijft altijd deze: In welke mate is Engeland bereid Duitschland werkelijk te voldoen, niet voor 3 maanden, of voor een jaar, maar opdat het voorgoed van zijn expansieplannen zou afzien. En daarbij: op wiens rug zoekt Engeland Duitschland te voldoen, derwijze dat het "slachtoffer" zich niet tegen haar keert of geen handlanger zoekt van aard om zich met Engeland te kunnen meten. Op het eerste zicht lijkt Duitschland niettegenstaande alles nog te veel alleenstaand om zich in een konflikt met Engeland te kunnen wagen, maar deze omstandigheid is geen volstrekte waarborg, want de geschiedenis heeft bewezen dat niets zoo wankelbaar is als verbonden tusschen staten.

En zoo gaat Europa langzaam maar zeker zijn lot tegemoet: de oorlog. De likwidatie van den oorlog in Spanje wordt voorgesteld als de voorwaarde voor het verwezenlijken van den vrede in Europa en in de wereld. Dat beweren tenminste degenen die den komenden oorlog voorbereiden. Ongelukkig is het zeker dat de internationale haaien dicht bij hun doel zijn. De 14 voorwaarden die de regeering Negrin destijds stelde waren vooral bedoeld om gehoord te worden over de gransen waar al de regeeringen huizen die sinds twee jaar, onder het leidzaam toezien der internationale arbeidersklasse tegen het Spaansche proletariaat samenzweren en er de wreede peulen van geworden zijn. De gouvernementele reactie in Republikeinsch Spanje is verschrikkelijk. De regeering in handen der ontsnapten van 19 Juli, bijgestaan door de agenten G.P.U., en waaraan de bedriegelijke leiders van het anarchisme den noodigen steun geven van hun .. vroegere.. revolutionnaire autoriteit, de regeering oefent met vaste hand haar diktatuur uit. Gedaan met den klassenstrijd. Wee degenen die denken dat het Volksfront

kapitalistische belangen dient. Om in de regeering te kunnen treden hebben de anarchistische leiders degenen hunner volgelingen verlaten die door de stalinistische G.P.U., de politie van den Katalaanschen Staat of de garden van den socialist Negrin, getroffen werden. Dit alles gebeurt zoogezegd om den oorlog te winnen. Maar ondertusschen bereid de regeering de voorwaarden tot de overgave voor.

En wie kan gelooven dat de vrede in Europa beter zal gediend worden door Franco dan door de republiek? In werkelijkheid zou de overwinning van Franco een nieuwe nederlaag van het internationaal proletariaat beteekenen. Dat zou het einde beteekenen, en voor goed, van deze revolutie die begon in 1931 en die niettegenstaande haar uiterste zwakheid toch die gloedvolle maand Juli 1936 kon meebrengen. Dat zou een nieuwe slachting van het proletariaat beteekenen, en een reusachtige overbevolking in de gevangenissen. En dat zijn geen daden die den vrede kunnen inluisteren. Op gebied van internationale politiek hangt de braafheid af van het kapitalisme rechtstreeks af van den schrik voor de revolutie. De uiteindelijke nederlaag van de revolutie in Spanje zou den versnelden koers naar den oorlog beteekenen. De arbeidersklasse heeft niet veel tijd meer voor zich om de misdaden te wreken die zij deze laatste jaren toegelaten heeft, en om de uiteindelijke katastroof te vermijden.

DE SPAANSCH REPUBLIKEINSCH LEIDERS
DOOR HENZELF GESCHILDERT.

(Uittreksel van een brief van INDALICIO PRIETO gedateerd 25 Mei 1937 te Valencia en gericht aan don Fernando de los Rios, socialistisch ambassadeur te Washington. Gepubliceerd door het Fransche anarcho-syndicalistisch blad "Espagne Nouvelle", nummer van 13 Mei 1938.)

" ...Tenslotte hebben we het voornaamste gedeelte der kuishing onzer achter-hoede volbracht. Te Barcelona, zooals in gansch de overige provincie, zijn tegenwoordig de raderwerken van de F.A.I. en de C.N.T. ontredder; hun gevaarlijkste elementen zijn dood of gevangen genomen. Wat nog belangrijker is, zij die terug tot de rede komen zijn nu overtuigd of, op zijn minst, kalmer geworden. De kuishing is echter nog niet volledig. Maar eens de sterkste weerstand gebroken, zal het ons zeer gemakkelijk zijn een onderdrukking zonder geweld en zonder inspanning uit te oefenen, doch zoo doelmatig dat binnenkort het werk ten einde gevoerd zal zijn. We vreezen echter nog dat de brigades dezer elementen die thans nog op het front zijn, dit zullen verlaten om hun organisaties ter hulp te snellen. Maar ik geloof dat ze het niet zullen durven. Het zou hen ten slotte zeer moeilijk vallen een dergelijke beweging te stand te brengen. We hebben tenandere besloten om op verschillende fronten tot een reeks aanvallen

" over te gaan waarin we om te beginnen de elementen van
" de F.A.I. en de C.N.T. zullen gebruiken als stoottroepen.
" We hebben anderzijds besloten deze elementen over
" te plaatsen naar de gevaarlijkste sektors. Op deze wijze
" zullen de opstandelingen zelf ons helpen den schoonmaak
" volledig uit te voeren, iets waarvoor we hun nog
" dankbaar moeten zijn.

" Door deze gedragslijn te volgen doen we, zooals ge
" weet, genoeg aan de drie landen die ons het meest geholpen
" hebben en die, onlangs nog, van ons deze gedragslijn hebben
" geëischt."

- - - - -

Men herinnert zich dat het in Mei 1937 was dat te Barcelona de onlusten uitbraken, door de stalinisten op bevel der Russische regeering uitgelokt. De verschillende manoeuvres waarvan sprake in den brief hebben dus betrekking op de maatregelen "om den vrede te herstellen" door de centrale regeering van Spanje getroffen ingevolge dezer onlusten. Men zou geen reeks meer verpletterende beschuldigingen ten laste kunnen leggen der socialistische leiders tegen de Spaansche arbeidersklasse en de revolutie. Ze hoopen de laatste weerstandspunten tegen de likwidatiepolitiek die de socialistische regeering ten overstaan der sociale revolutie voert, vernietigd te zien door de opstandelingen; de regeering gaat ten andere de taak dezer laatsten met opzet vergemakkelijken door de ontevredene brigades op bijzonder gevaarlijke punten bloot te stellen, en in ondernemingen die misschien alleen voor doel hebben deze brigades te doen uitmoorden; duidelijke bekentenis dat de republikeinsche regeering waarborgen heeft gegeven aan de drie landen (en die waarschijnlijk de USSR, Frankrijk en Mexico zijn) die er in toegestemd hebben ze een weinig te helpen in de mate dat de leiding in Spanje niet ontsnapt aan de partijgangers der klassenverzoening; het is compleet. Deze daden noemt men in goed Nederlandsch verraad plegen en hun daders zouden moeten overgeleverd worden aan het executiepeloton, indien er in Spanje revolutionnaire tucht en leiding bestond. Helaas...

Wij voor ons, zullen niet ophouden deze bewijzen onder de oogen der arbeiders te brengen, opdat ze zouden oordeelen wie verantwoordelijk is voor de katastroof die de socialisten, na die van Duitschland, van Oostenrijk en zooveel andere, in Spanje voorbereiden.

NAAR AANLEIDING DER MEETING VAN EERSTEN MINISTER SPAAK TE MECHELEN.

Toen de Mechelsche arbeiders door de sociaal-demokratische partij opgeroepen werden voor de KOSTELOOZE meeting van den rooden eersten minister Spaak, zullen er nadien velen begrepen hebben dat de woorden van Spaak aan de arbeiders niet zoo kosteloos zouden zijn.

Want toen Eerste Minister Spaak zijn welbespraakte rede begon over gelijkheid in rechten en plichten voor rijken en armen, begon hij met te zeggen dat hij hier niet gekomen was om aan de massa beloften te

doen, hij stelde zich alleen in dienst om aan de toehoorders de waarheid te zeggen, en die waarheid was de slechte financiële toestand van het land. Waarop hij beroep doet op de arbeiders om niet met tegenzin de krisistaks te betalen, en te vertrouwen op de regeering, die ook de rijken hun inkomstenbelastingen zou doen betalen door meer controol uit te oefenen. Want, zegde die roode Eerste Minister, wij kunnen geen grootsche plannen hebben voor sociale hervormingen wanneer de inkomsten ontoereikend zijn. Daarom stelde hij de Belgische Staat voor als een groot huishouden, en vergeleek het met het huishouden van den arbeider: waar niet voldoende inkomsten zijn, kan men zich ook geen groote uitgaven getroosten.

Alleen de wet op de verplichte werklozenverzekering zou een verlichting voor de arbeiders beteekenen, doordat een tegemoetkoming zou zijn aan de arbeiders en invaliden die in het productieproces niet meer zouden opgenomen worden. Alleen dit stukje al uit de rede van Spaak zal vele arbeiders doen nadenken hebben. Zonder te spreken over den bombast van onafhankelijkheid en niet-inmengingspolitiek, en zijn buitenlandsch beleid.

Wij zullen nu eens zien wat die "waarheid" rechten en plichten in werkelijkheid inhoudt. Te beginnen met de wet op de verplichte verzekering tegen werkeloosheid. Vroeger was de afdracht aan den Staat per verzekerde 2,08 Fr. per week, dus 108,16 Fr. per jaar, met de nieuwe wet 10 Fr. per maand, dus 120 Fr. per jaar, of ongeveer 12 Fr. per jaar meer. Als men nu nagaat dat er op het huidige oogenblik ongeveer 925.000 verzekerden zijn, en dit is nog niet de helft van de verzekerbaren, want men schat dit getal op 2.150.000 waarvan 1.700.000 arbeiders, 30.000 bedienden en 150.000 ambtenaren in Openbare Besturen, waarvan de afdrachten aan den staat op 120 Fr. zullen gebracht worden per jaar, dan komt men tot het besluit dat er bijna 160.000.000 meer aan de staatskas zal moeten afgedragen worden. Ziedaar reeds een stukje waarheid, ons door Spaak voorgehouden, die echter in werkelijkheid beteekent dat op de armoede en de ellende van een paar millioen arbeiders nog honderden millioenen uit te zuigen zijn. En dit is nog niet alles. Want bij de krisistaks neemt die diefstal nog grooter vormen aan: het loon van den minsten arbeider tot aan 15.000 Fr. per jaar zal belast worden met 1,5 % en van 15 tot 20.000 Fr. met 2%. Honderden millioenen zullen hierdoor weer naar de staatskas vloeien.

Laat ons nu eens rekening houden met den eenvoudigen arbeider die 250 Fr. per week verdient. Wat kost hem die sociale verzekering tenslotte, wanneer men daarbij de pensioenwet betreft die 12,50 Fr. van den werknemer en 12,50 Fr. van den werkgever neemt, kosten die tenslotte voor het volle bedrag door den arbeider betaald worden. (1)

Vakbondsbijdrage: Fr. 12,- per week.	624,-- Fr. per jaar.
Ouderdomspensioen: Fr. 25,- per maand (1)	300,-- Fr. per jaar.
Krisistaks	195,-- Fr. per jaar

Hetgeen tenslotte de som uitmaakt van Fr. 1119,- Fr. per jaar, of ongeveer 100 Fr. per maand, en dit op een loon van 250,- Fr. per week. Waar is dan huishuur, vuur en licht, kleeding en schoeisel, wat blijft er dan nog over om zich te voeden, afgezien van al de rest.

Veel erger is het gesteld met de werklozen, en geen beterschap

is hier te voorzien, daar de maatregelen die men gaat treffen ten hunnen opzichte, heel scherp zullen zijn. Spaak heeft het ook gezegd, de onderzoekscommissies zullen den graad van bekwaamheid en invaliditeit der werkloozen vast te stellen hebben, hetgeen praktisch beteekent dat een groot deel der werkloozen die de ouderdomsgrens van 50 jaar overschreden hebben, en niet meer aan den arbeid kunnen gezet worden omdat ze niet productief genoeg meer zijn, eenvoudig van den werkloozenlijst zullen geschrapt worden, en als invalied of ongeschikt voor den arbeid op pensioen zullen gesteld worden met een inkomen van 6 à 8 Fr. per dag. Hetgeen voor die werkloozen een vermindering beteekent van meer dan de helft van hun inkomen.

En dit alles gebeurt terwijl het patronaat dreigt met loonsverlaging, en dat de vakbonden dit alles aan de arbeiders voorstellen als socialistisch, terwijl ze tegelijkertijd ook nog verhooging van bijdrage vergen.

Ziedaar het groote huishouden waar Spaak de vader van is! Dat is de gelijkheid van rechten en plichten.

Terwijl honderdduizenden kinderen honger lijden, terwijl de zwarte ellende intrede heeft gedaan in de arbeidersgezinnen, terwijl het vraagstuk van het dagelijksch bestaan voor honderdduizenden mannen, vrouwen en kinderen een vraagstuk van leven of dood wordt. Ziedaar de toestand in Vlaanderen en Wallonië: tegenover de buitengewone opeenstapeling der rijkdommen geschapen door de arbeiders, en opgeslorpt door de bourgeoisie, staat de eindelooze nood der arbeidende massa's.

Terwijl de opeenvolgende regeeringen van Van Zeeland tot Spaak gedurende jaren en maanden door duizenden leugens getracht hebben het bestaan van de economische crisis te ontkennen, terwijl de partij- en vakbonden die zich beroepen op de arbeiders, van sociaal-demokratie tot stalinisme, voor die toestanden geen oogen willen hebben, willen zij maar één vijand zien, en dat is het buitenlandsch fascisme. Daarom, arbeiders, zoowel in economische crisis als in oorlogstijd zijn de woorden van Karl Liebknecht van kracht: De vijand staat niet over de greazen, maar hij staat in eigen land.

Wij kunnen geen offers brengen aan de economische crisis geschapen door de kapitalistische huishouding, zonder ons eigen leven aan te tasten. Zoomin als wij de verdediging van het "vrije en onafhankelijke" België kunnen aanvaarden.

Hetgeen in arbeiderstaal beteekent: de ope verdediging van het kapitalistische vaderland is de opoffering der proletariërs aan de belangen der klasse die hen onderdrukt, aan een vaderland dat ze nog niet veroverd hebben.

Alleen de onafhankelijke strijd der arbeiders op de fabrieken en werkplaatsen, ter verovering der productie, ter bevestiging van haar klassemacht over de productie en de verdeeling, kan gelijkheid in rechten en plichten meebrengen. Maar dan ook zal er een einde gesteld zijn aan het kapitalisme met zijn knechten en zijn ministers, al mogen die zich ook nog socialistena noemen.

(1) Rekent men 25.- pensioen, dan wordt het loon in feite Frs. 12,50 per maand meer. (Red.)

OVER DE A ANSLUITING VAN DE RUSSISCHE VAKBONDEN.

De reis naar Moskou van Jouhaux en Schevenels om er de voorwaarden te bespreken tot aansluiting van de russische vakbonden by de Internationale van Amsterdam is voor de arbeiders onopgemerkt voorbygegaan.

Inderdaad, voor zoover wy weten is deze zaak niet ter kennis gebracht, niet voorgelegd aan de gesyndikeerden van onze streek(I)

Het lykt ons echter niet overbodig er op te wyzen dat de wezenlyke reden van de weigering tot opname van de russische vakbonden uitgaande van Mertens, Citrine en Cie., ligt in het feit dat deze heeren nog niet zeker zyn aan welke zyde hun regeering zăth zal scharen in den kommenden oorlog.

Jouhaux van zyn kant, nu als in 1914 vurig verdediger van kapitalistisch Frankryk, rekening houdend van het officieele bestaan van het Fransch-Russisch Pakt, heeft de op name verdedigd. De andere beschouwingen door Mertens te Oslo naar voren gebracht zyn slechts uitvluchten.

Het manouever van bandiet Staline, eenig meester over de russische vakbonden, ter verdediging van de belangen van zyn formidabel beambtenleger, is voorloopig mislukt.

In Frankryk hebben de Stalinisten, ondanks hun tegen de arbeiders gerichte manouever-politiek, een ruime plaats weten te veroveren in de CGT. Wat onder andere bewyst dat de meerderheid der Fransche arbeiders (vooral in het Parysche) niet heelmaal van patriotisme ontdaan zyn.

Dat de reformistische leiders het Fransch-Russisch Pakt zoodanig zyn toegedaan heeft niet weinig bygedragen om de stalinistische knechten hun taak in dit opzicht te vergemakkelyken.

L. Laurat, die zich in de Belgische socialistische bladen inspannt om aan de goedgeelloovige gemeente te doen gelooven dat de buitenlandse politiek van Blum en zyn vrienden ingegeven is door de leerstellingen van Marx en Engels, geeft er zich zelfs geen rekenschap van dat hy het Stalinisme in de hand werkt door in "La Wallonie" van 24 Mei 11. te schryven dat Moskou niet veranderd is.

Om hiervoor het bewys te leveren, haalt Laurat een passus aan uit het boek van Lenin: "De Kinderziekte van het Kommunisme."

"Men moet tot alle opofferingen bereid zyn, alle list en lagen aanwenden, onwettelyke middelen gebruiken, soms zwygen, soms de waarheid verkrachten, met het eenige doel in de vakbonden binnen te dringen, er te blijven en er ondanks alles de kommunistische taak te volbrengen."

Ongetwyfeld zal L. Laurat niet alle leninistische manouevers wettigen om ondanks alles de kommunistische taak te volbrengen.

Hand in hand met het kapitalisme alle verraad plegen om de arbeidersklasse te verpletteren, hier zou de gewezen kommunist Laurat geen graten in vinden.

Ongetwyfeld stellen de lakoen van den Kremlin-beul alles in het werk om de hand te leggen op de arbeidersorganisaties, echter niet om de kommunistische taak te volbrengen, maar om de arbeiders naar het slagveld te dryven ter verdediging van het nationaal-socialisme van Staline en de belangen van zyn imperialistische bondgenooten met als louze: stryd tegen het fascisme en voor het behoud van de voorrechten der arrievisten. Laurat kent de schandelyke bedoelingen van de stalinisten, weet dat het de onbeschaamdste plochten zyn van de arbeidersbeweging, verdedigers van de kapitalistische democratie. En toch... Wat ons toelaat hem /

(I) Deze bydrage is van een kameraad van Seraing.
/ met hen over denzelfden kam te scheren.

Arbeiders oogen open.

DE TERUGKEER VAN M. DE MAN.

By zyn terugkeer heeft de heer De Man meer gedaan dan een groote rede uit te spreken. Hy heeft bewezen wat wy overigens reeds wisten, tzt. dat het budjetair tekort na afloop van zyn ministerie niet te wyten was aan de vrygevigheid van den staat ten opzichte der arbeiders. Hy heeft aangetoond dat de voordeelen die de bourgeoisie uit de verschillende elkaar opvolgende kabinetten van nationale unie heeft getrokken die toegestaan aan de arbeiders overtreffen. En ten slotte heeft hy het bewys gebracht dat de banken ham uit zyn post hebben verdreven omdat hy zekere dingen voorhad die onaangenaam waren voor die banken. Dat is alles goed en wel. Het was de moeite waard om gezegd te worden. Maar nu blijft het besluit. Het regeeringsprogramma van zyn ex-kollega Spaak heeft met pynlyke zorg geweerd alles wat De Man wou en de banken niet. Zy hebben dus het pleit gewonnen. En nochtans is de heer De Man een der steunpilaren van de regeering Spaak. Men vraagt zich dan af waartoe al die redevoeringen, zoo niet om zyn party vry te pleiten van de schuld aan een politiek tegen de arbeiders gericht en waarvan zy goed en wel de uitvoerster is.

MYNHEER LAHAUT, DE PATRIOT VAN GISTER, VANDAAG EN MORGEN.

De Kommunistische Party heeft dit jaar deelgenomen aan de Waalsche betooging aan het monument van Waterloo onder de leuze: Voor een vry, gelukkig, voorspoedig en zelfstandig Wallonie in een onafhankelyk federaal België.

By deze gelegenheid heeft zy een haar schitterendste elementen afgevaardigd om, naar ons bescheiden oordeel met het meeste recht, het woord te voeren op deze vaderlandsche feestelykheid: de heer Julien Lahaut. Men hoeft hier eens temeer den indruk kunnen opdoen, dat, zoo de heer Lahaut er toe gekomen is zyn stembonden te ontwikkelen tot op de hoogte van een eerste-klas hardschreeuwerstalent, zulks ongetwyfeld ten koste van zyn geestelyke capaciteiten is gebourd. In Waterloo heeft hy dit nadrukkelyk willen bewyzen en heeft ons bovendien vergast op zyn patriotisch wysje.

"He slagveld van Waterloo, schryft hy in de "Voix du Peuple", herinnert op aangrypende wyze aan de oorlogen en invallen waarvan ons land in den loop der eeuwen het slachtoffer is geweest. Vandaag is de bedreiging tot overweldiging nakend geworden. Zy komt uit het Oosten en alleen uit het Oosten. Het is naar den kant van Hitler-Duitschland dat de leeuw van den heuvel zou moeten gewend zyn."

Zou men niet meenen een rede te hooren van een lid van de FNC, of van een kolonel-op-rust? Nochtans heeft die rede ten minste de verdienste uit den grond van het hart te komen. Zoo wy ons niet vergissen was Lahaut oorlogsvrywilliger, maakte deel uit van het vrywilligerskorps van auto-mitrailleurs in Rusland en lang na den wapenstilstand kon men hem zien paradeeren in uniform in de arbeidersmeetings. Dat de schrik om zyn patriottenhart slaat by de gedachte dat zyn geliefd vaderland in gevaar zou verkeerren, dat kunnen we best begrypen. Want chauvinist was, is en blijft hy altyd en overal. Maar het koddigste van 't geval is, dat Lahaut sprak uit naam van een party die zich kommunistisch noemt en aangesloten by de zoogezegd-kommunistische Internationale.